

Täpselt õige suurus

Trinale ei meeldinud olla erinev.

Richard M. Romney
Kiriku ajakirjad
(Põhineb tõestisündinud lool)

„Sa oled nii väike!” ütles Sasha. „Me peaksime kutsuma sind Pisi-Trinaks.”

Trina proovis naeratada. Teised lapsed koolis narrisid teda tema väiksuse pärast palju. Ta oli sündinud väiksena ega olnud kasvanud nii kiiresti kui teised lapsed. Aga talle ei meeldinud nimi Pisi-Trina. Talle ei meeldinud olla erinev.

„Sa oled nii väike, et ehk ei kasva kunagi suureks,” ütles Max, kui nad läksid vahetunniks õue.

„Ma tean, et olen väike,” ütles Trina. „Aga ma ei saa selle suhtes mitte midagi ette võtta. Lähme mängima!”

Trina jooksis teistega jalgpalli mängima. Nad löid palli edasi ja tagasi. Neil oli koos lõbus.

Aga peatselt Trina väsis. Ta jalutas aeglaselt mängust eemale ja istus murule.

Peatselt tuli tema sõber Josie ta juurde. Josie oli ka tema Algühingu klassis kirikus.

„Kas sinuga on kõik korras?” küsis Josie.

„Jah,” vastas Trina. „Ma lihtsalt pean puhkama. Minu kopsud väsivad ära, kui jooksen palju. Nad ei ole väga tugevad.”

Josie istus Trina kõrvale. Nad

korjasid rohuliblesid ning tegid väikseid sõrmuseid ja käevõrusid. Nad rääkisid koolist ja sõpradest ja kodutöödest.

„Ma kuulsin, mida Sasha ütles,” rääkis Josie. „Mul on kahju, et ta kutsus sind Pisi-Trinaks.”

Trina lihtsalt noogutas.

„Aga ma arvan, et oled täpselt õiges suurus!” ütles Josie.

Trina naeratas. Ta ulatas Josiele rohulibledest tehtud käevõru.

Järgmisel pühapäeval pani Trina end kirikuks valmis. Ta pani selga kleidi ja kammis juuksed. Seejärel mossitas ta oma kapis olevate väikeste kingade peale. Ta oli kindel, et mitte keegi teine Algühingus ei kannu nii väikseid kingi.

Trina lohistas oma jalgu, kui kõndis mööda koridori kirikus. Kui ta jõudis Algühingu klasisruumini, ootas Josie väljas.

„Meil on sulle üllatus!” ütles Josie. „Tule vaata!”

Kui Trina ruumi sisenes, siis teised lapsed ja õpetaja, õde Bott, näitasid säravalt

kaunistatud tahvli suunas. Üle terve tahvli olid kleebitud südamed. Südamete peal olid paberitükid, millele oli kirjutatud „Trinal on suur naeratus!”, „Trinal on suur süda!”.

„Kas see meeldib sulle?” küsis Josie. „Õde Bott aitab meil seda teha.”

„See meeldib mulle väga!” ütles Trina. „Aitäh!”

„Me tahtsime sulle suurt tõe meelde tuletada,” ütles õde Bott. „Taevane Isa armastab igaühte meist. Lühikesi. Pikkasid. Suuri. Väikeseid. Need ei ole tema jaoks olulised asjad. Me oleme kõik Tema lapsed ja Ta armastab igaüht meist.”

Trina vaatas tahvlil olevaid südameid ja naeratas – suurelt. ●

Lugu leidis aset Ameerika Ühendriikides.

